

?Semen retentum venenum est'

Començar un article parlant de sexe és una vella i barata tàctica per atreure lectors, i lectores, que avui utilitzaré citant aquesta extraordinària sentència llatina d'origen desconegut i diàfana interpretació: el semen retingut, la manca de sexe, és converteix en un verí que malmet el caràcter i l'estat d'ànim de qui s'hi troba. No està gens clar que la dita, com tantes altres, s'ajusti del tot a la realitat, però sí que ens permet fer un suggerent paral·lelisme amb l'actual situació política. L'acte, la consumació, seria la independència tan desacomplexadament desitjada per milions de catalans i catalanes. No és només una opció fredament rumiada i meditada, no és només, que també, el resultat d'anys de frustració i malentesos; és, sobretot, una escletxa d'esperança entre tant desastre generalitzat. I és precisament això, la il·lusió, la possibilitat de trobar un camí per avançar com a poble, com a persones i com a, si m'ho permeteu, membres de la humanitat, el que converteix aquesta fita, la Independència, en un objectiu tan volgut, anhelat i desitjat. Un desig que es cova individualment, cada cop que ho visualitzem internament, i col·lectivament, cada vegada que participem en una mobilització, en un acte públic o en una senzilla conversa en la qual el tema, el procés, hi apareix espontàniament. I tornant a la frase de la capçalera, com en el sexe, si una cosa es fa desitjar, es veu a venir, sembla que s'acosta, i al final no arriba, acaba produint frustració, desencís, tristesa o mala llet.

Dic tot això perquè a aquestes alçades, quan falten només set mesos pel mític 2014, quan els escocesos tenen data pel referèndum i nosaltres encara no, quan dia sí dia també portaveus de CiU han de desmentir altres càrrecs del mateix partit que insinuen o afirmen que no estem preparats per la independència, que és millor no utilitzar aquesta mateixa paraula, que sense l'acord amb el govern espanyol no veuen factible fer una consulta, però que tampoc veuen viable una declaració unilateral, i que, de fet, si s'arribés a un bon pacte fiscal es podria deixar la consulta per més endavant; els dubtes sobre la voluntat del partit que intenta governar des del Palau de la Generalitat d'arribar fins al final, de consumir, augmenten considerablement. I fa l'efecte que si això passés, si al final es fessin enrere, si arribéssim al desembre de l'any que ve sense consulta ni declaració unilateral, la reacció social i política, i d'aquí al paral·lelisme, podria no ser tan resignada i comprensiva com alguns es pensen. No sabem què podria passar si finalment CiU traís els seus electors i el conjunt de la societat renunciant a fer el pas que van prometre, potser seria la fi definitiva del projecte nacional reiniciat fa 150 anys o, al contrari, el revulsiu definitiu que faria saltar els darrers murs de contenció. Produiria tristesa i abatiment o ràbia i mala llet, com el sexe frustrat, però segur que res no seguiria igual, el desig és massa fort.